

Arrest

nr. 320 203 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met refertenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest met nummer 260 505 van 19 augustus 2024 van Raad van State.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 november 2019 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn halfzus A. D. A., van Nederlandse nationaliteit. Op 28 april 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

1.2. Verzoeker dient op 15 juni 2020 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 11 december 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: R.E.

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn halfzus A.D.A.- w., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat opmerking 6 die de wetsartikels van de richtlijn 2004/38/EG voorafgaat stelt dat "teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd (arrest RvV nr. 172.369 dd. 26.07.2016).

Met andere woorden, er dient allereerst nagegaan te worden of het met toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg heeft dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden wordt. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon officieel sedert 13.10.2010 in België verblijft; het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon komt niet in het gedrang.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname ([...]) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.03.2018 met visumsticker en uiten inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 10.09.2019

- gezinsuittreksel n°12496 dd. 21.11.2019 op naam van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van beide waaruit zou moeten blijken dat ze op datum van het attest op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de informatie uit dit attest wat betreft de referentiepersoon niet wordt ondersteund door de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 13.10.2010 ingeschreven in ons land.

Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat betrokkene en de referentiepersoon als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het

gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 03.07.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezat / bezit in Suriname

- verklaringen Inspectie der Directe Belastingen dd. 04.06.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij volgens de door hem verstrekte gegevens in de jaren 2017 - 2018 niet beschikte over een zuiver inkomen / belastbare inkomsten; er werd geen attest voorgelegd met betrekking tot 2019

- verklaring Avondschool voor Technische Vakopleidingen dd. 11.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tijdens het schooljaar 2018/2019 was ingeschreven voor de opleiding metselen: er dient opgemerkt te worden dat uit dit attest blijkt dat betrokkene avondschool volgde, wat niet uitsluit dat hij overdag andere activiteiten had

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 03.07.2020 waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene geen onroerende goederen bezat / bezit in Suriname

- verklaringen Inspectie der Directe Belastingen dd. 30.07.2020 op naam van de moeder van betrokkene waaruit blijkt dat zij volgens de door haar verstrekte gegevens in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten; er werd geen attest voorgelegd met betrekking tot 2019

- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene dd. 04.04.2014 - 29.03.2019

- 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' (Bureau voor Burgerzaken, Suriname) dd. 30.08.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 16.02.2015 - datum van het attest was ingeschreven op het adres K. [...] te Paramaribo; hij stond geregistreerd als zijnde ongehuwd

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: onvolledige en ongedateerde arbeidsovereenkomst [...], loonfiches voor de periode mei - juli 2020, attest betalingen werkloosheid ACV dd. 16.08.2020 waaruit blijkt dat ze in de periode mei - juni 2020 een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van een derde: document Bond Moyson waaruit blijkt dat hij in mei 2020 een (niet nader bepaalde) uitkering ontving, attest betalingen werkloosheid ACV dd. 16.08.2020 waaruit blijkt dat hij in mei 2020 een (al dan niet aanvullende) werkloosheidsvergoeding ontving, loonfiches [...] voor de periode 01.06.2020 - 28.07.2020

Echter, het geheel van bovenstaande gegevens doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 13.10.2010 in België verblijft en er uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er geen sprake is van een dreigende schending van haar recht op vrij verkeer.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

1.3. Verzoeker dient op 14 januari 2021 tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 255 104 van 26 mei 2021.

1.4. Tegen voornoemd arrest heeft verzoeker op 25 juni 2021 een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Bij arrest nr. 260.505 van 19 augustus 2024 vernietigt de Raad van State het bestreden arrest van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst hij de zaak naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij zet deze schending als volgt uiteen:

"[...]

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. "

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. " Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zo legde verzoeker maar liefst 41 (!) bewijzen van geldverzendingen voor (stuk 3), alleen voor de aanvraag tot gezinshereniging in de periode 2014 - 2019. Deze geldverzendingen gebeurde rechtstreeks door de referentiepersoon aan de moeder van verzoeker in Suriname (verzoeker was tot december 2016 minderjarig en ook nadien waren de gelden bestemd om te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker).

Er werd tevens een gezinsuittreksel voorgelegd (stuk 4), waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn moeder inwoonde, waardoor het zeer logisch overkomt dat de referentiepersoon de gelden overmaakte aan hun moeder, zodat deze gebruikt konden worden om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien.

Over deze geldverzendingen ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, waardoor men kan stellen dat verwerende partij deze impliciet heeft aanvaard.

Gelet op de hieronder besproken onvermogensheid van verzoeker (alsook deze van zijn moeder) in het land van herkomst, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk aangewezen was op deze gelden om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Uit deze documenten zal ook duidelijk blijken dat verzoeker ook niet kon terugvallen op zijn moeder, reden waarom hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen die stuk voor stuk dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging. Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Om te beginnen legde verzoeker een attest voor waaruit blijkt dat hij sinds zijn geboorte geen enkel onroerend goed heeft gehad/heeft in Suriname (stuk 5). Dergelijk attest werd ook voorgelegd in hoofde van de moeder (stuk 6).

Daar elke motivering hierover ontbreekt, kan men opnieuw stellen dat dit aspect van de onvermogensheid impliciet wordt aanvaard door verwerende partij.

Daarnaast legde verzoeker 2 attesten voor van de Inspecteur der Direkte Belastingen, waaruit blijkt dat hij in 2017 en 2018 (en dus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging) geen enkele vorm van inkomen heeft genoten (stukken 7-8). Dergelijke verklaring werd tevens voorgelegd voor de moeder voor het jaar 2018 (stuk 9); ook zij was dus onvermogen en kon niet instaan voor het levensonderhoud van verzoeker.

Ook de inhoud van deze attesten wordt niet betwist door verwerende partij. Ook dit aspect van de onvermogensheid wordt met andere woorden aanvaard.

Tot slot legde verzoeker tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij een opleiding volgde, en dus niet kón gaan werken (stuk 10).

De onvermogensheid van verzoeker (en die van zijn moeder) werden dus op afdoende wijze bewezen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch (onroerende) goederen had, alsook zijn moeder - dit werd bovendien aanvaard (!)), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van

een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker (en zijn moeder) over geen enkele vorm van inkomsten beschikt (beschikken), noch over (onroerende) goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 16).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund

door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (alook zijn moeder is hiertoe niet in staat) en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

[...]

10.

Tot slot stelt verwerende partij dat de verblijfsaanvraag van verzoeker sowieso niet kon worden aanvaard omdat er zich geen schending voordoet van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

Daarbij wordt verwezen naar opmerking 6 die de wetsartikels van richtlijn 2004/38/EG voorafgaat, waarin wordt gesteld dat "teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn".

Verwerende partij is daarbij van mening dat, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.10.2010 in België verblijft, het recht op vrij verkeer van de Unieburger niet in het gedrang komt, omdat er geen sprake was van een eenheid van gezin.

Dit betreft een totaal verkeerde stelling, daar verwerende partij er op die manier van uitgaat dat dit het ENIGE criterium vormt, quod non...

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen reeds onder puntje 5 werd gesteld.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Naar dit artikel verwijst verwerende partij zélf in de bestreden beslissing.

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn OF deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Er wordt dus zeer duidelijk een ‘OF-OF-situatie’ bepaald in de wet. De verzoeker moet OF ten laste zijn van de Unieburger OF deel uitmaken van diens gezin.

Verzoeker betwist niet dat hij inderdaad geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat haar recht op vrij verkeer niet in het gedrang is gekomen, omdat zij hier reeds sinds 13.10.2010 verblijft.

Verzoeker heeft daarentegen WEL aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Hierboven werden alle stukken daartoe besproken en werd aangetoond dat verwerende partij dit impliciet aanvaard heeft, daardoor elke inhoudelijke motivering gewoonweg ontbreekt.

Ook om deze reden is het middel gegrond.”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 15.06.2020 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet als ten laste zijnde van de minderjarige dochter van zijn Halfzus A.D.A., van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3 §2 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet vormt onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21) betreft. (zie RVV nr. 245 699 van 8 december 2020).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft eveneens reeds meermaals benadrukt dat het Europees Hof in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever

“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19). (eigen onderlijning)

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman ook op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Wanneer in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“echter, het geheel van bovenstaande gegevens doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 13.10.2010 in België verblijft en er uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt

dat er geen sprake is van een dreigende schending van haar recht op vrij verkeer”, dan kan zij niet kennelijk onredelijk oordelen dat verzoekende partij geen verblijfsrecht kan laten gelden in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn.

In de bestreden beslissing wordt evenmin kennelijk onredelijk gemotiveerd dat de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

Opdat verzoeker een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet zou kunnen laten gelden, dan is de voorwaarde daartoe dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon zou geschonden worden indien dat verblijfsrecht niet zou toegekend worden.

Dat verzoeker ten laste werd genomen door de referentiepersoon, quod non, doet in iedere hypothese geen afbreuk aan de vaststelling dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt geschonden door de thans bestreden beslissing.

Bijgevolg is een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde.”

2.3. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Nederlandse halfzus in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en weigert derhalve verzoekers aanvraag. Blijkens de bestreden beslissing baseert zij haar oordeel enkel op de vaststelling dat de referentiepersoon sedert 13 oktober 2010 in België verblijft en er uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er geen sprake is van een dreigende schending van haar recht op vrij verkeer.

Verzoeker betwist de vaststelling dat de referentiepersoon sinds 13 oktober 2010 ononderbroken in België verblijft en dat haar recht op vrij verkeer in dat opzicht niet geschonden is, niet. Hij voert echter wel aan dat het een totaal verkeerde stelling is dat dit het enige criterium zou kunnen vormen en zou volstaan om zijn aanvraag af te wijzen. Hij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing dienen te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, met name of verzoeker ten laste is van de Unieburger, of deel uitmaakt van diens gezin en dat elke inhoudelijke motivering dienaangaande gewoonweg ontbreekt.

De Raad van State heeft in het cassatie-arrest nr. 260.505 van 19 augustus 2024 geoordeeld dat de enkele vaststelling dat de referentiepersoon, verzoekers halfzus van Nederlandse nationaliteit, haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend vermits zij sedert oktober 2010 in België verblijft, niet volstaat als dragend motief voor de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij heeft hierover het volgende gesteld:

“9. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 3, lid 2, a), van richtlijn 2004/38, dat stelt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 september 2012 in de zaak C 83/11, Verenigd Koninkrijk tegen Rahman (hierna: arrest Rahman), onder meer dat “[h]oewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, [...] deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd ‘vergemakkelijkt’ in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op[legt] om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen” en dat “[o]m deze verplichting na te komen, [...] de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen [moeten] voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt op wettige wijze dat de Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3.2 van richtlijn 2004/38, doelstellingen die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. Hij wijst er dienaangaande ook correct op dat de eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een Unieburger of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze Unieburger, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe zou kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen, dat dit bijgevolg een belemmering zou kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf en afbreuk zou kunnen doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie en dat het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet dus tot doel moet hebben te voorkomen dat de betrokken Unieburger mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België, het gastland, niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

11. Het Hof van Justitie overweegt in het arrest Rahman echter eveneens:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking ‘land van herkomst’ aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde ‘land van herkomst’ in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ‘ten laste’ van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als ‘ten laste’ in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, ‘de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven’ door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten

laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Hieruit blijkt dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst op het ogenblik dat de derdelander verzoekt om zich bij de Unieburger te voegen van wie hij ten laste is. Er wordt echter niet als voorwaarde gesteld dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de Unieburger. Ook de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de Unieburger maar die wel aangeeft ten laste te zijn van die Unieburger moet derhalve, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3.2 van richtlijn 2004/38, de mogelijkheid hebben een verblijfsaanvraag in te dienen om zich bij de Unieburger “te voegen” in het gastland waar deze Unieburger reeds het primaire verblijfsrecht geniet.

12. Uit het voorgaande volgt dat de enkele vaststelling dat de referentiepersoon, verzoekers halfzus van Nederlandse nationaliteit, haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend vermits zij sedert oktober 2010 in België verblijft, niet volstaat als dragend motief voor de aanvankelijk bestreden beslissing. De beoordeling in het bestreden arrest dat de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en verblijft in het gastland (te dezen België) zich niet meer kan laten vervoegen door een “ander” familielid, enkel en alleen door het uitoefenen van dat recht op vrij verkeer, houdt immers in dat het uitoefenen van het recht op vrij verkeer net zou verhinderen dat gezinshereniging met de Unieburger in het gastland alsnog mogelijk zou zijn.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 3.2 van richtlijn 2004/38 en het arrest Rahman, wordt aldus geschonden met het bestreden arrest.”

Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij zich niet kon beperken tot de vaststelling dat er geen dreigende schending is van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, nu zij dit recht heeft uitgeoefend vermits zij sedert oktober 2010 in België verblijft. Er moest derhalve worden nagegaan of verzoeker heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was dan wel deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, zoals bepaald in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verder moet erop worden gewezen dat, hoewel de voorgelegde documenten “*ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980*” worden opgesomd in de bestreden beslissing, de inhoud ervan wordt vermeld en wordt vastgesteld welke stukken er ontbreken, zij niet worden beoordeeld in het licht van de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat elke inhoudelijke motivering daarover ontbreekt. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij betoogt dat de verwerende partij artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet schendt door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel te steunen op de vaststelling dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt geschonden en door de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” -hij betwist niet dat hij geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon- uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet inhoudelijk te toetsen. Het verweer in de nota met opmerkingen doet daaraan geen afbreuk.

2.4. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd, met andere woorden zonder in casu eerst de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet inhoudelijk te toetsen.

Dit geldt des te meer nu de verwerende partij in de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, waardoor het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, aangezien verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond, maar – zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel – elke motivering omtrent de voorgebrachte stukken aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon, ontbreekt. De beoordeling van verzoekers familie- en gezinsleven, de welke is vereist overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, is, gelet op het gebrek aan inhoudelijke toetsing van de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” uit artikel 47/1, 2° van de

Vreemdelingenwet in de beslissing tot weigering van verblijf en gelet op voornoemde motieven in het bevel, niet zorgvuldig gebeurd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS